

Den ærede Minister er ikke berettiget til alene at følge sin Mening om, hvad der er til Fædrelandets Lærv. Stod han som absolut Herker i et Rige, da kunde han gjøre det, men han staaer ved Siden af Andre, der ogsaa have berettigede Meninger, om hvad der er til Fædrelandets Lærv, og som ansvarlig Minister er han forpligtet til at tage Hensyn til disse Meninger. I det der herfra er udtalt Mistillid imod ham, maa han vide, at han staaer i et andet Forhold end tidligere; han maa vide, at man ikke kan sætte den Lid til hele hans Opfattelse og Fremstilling, som dengang der bestod et Tillidsforhold. Det er ikke hen i Bind og Veir, at man udtaler Mistillid; det har ikke den Betydning, at Monarken derved skal tvinges til at tage andre Ministre, men det har den Betydning, at de Mænd, mod hvem noget Saadant udtales, skulle indsee, at de, da de ikke have Repræsentationens Tillid, ikke længere ere istand til forsvarligt at varetage Fædrelandets Lærv.

Premierministeren: Der er talt mange Ting, som jeg kunde have Lyst til at svare paa, og som det heller ikke vilde være vanskeligt at svare paa, men, da Tiden er saa langt fremrykket, saa skal jeg indskrænke mig til at imødegaae, hvad den sidste ærede Taler sagde. Jeg troer virkelig, han har taget feil af Rigsrettens Myndighed, naar han troer, at den ubetinget skulde drage Ministeriet til Ansvar, fordi en Udgift var foretaget, som ikke var bleven bevilget af Rigsdagen. Der er Omstændigheder, under hvilke det er aldeles nødvendigt for Statens Frelse at foretage Noget, som medfører Udgifter, ligesom det ogsaa ofte er uundgaaelig nødvendigt at anvende større Summer end de bevilgede for at bestride et Formaal, som er nødvendigt for Staten, og i saadanne Tilfælde vil enhver retfærdig Domstol finde, at der ikke er nogen Tilregnelighed.

Tscherning: Jeg troer, det er rigtigt strax at imødegaae, hvad der er blevet sagt af den ærede Minister. Hele Bevillingen taber sin Betydning, saasnart Rigsretten kan staae

bagved og undersøge Berettigelsen; dette er derved umuligt; men derimod taber ogsaa Anklagen sin Betydning, naar Rigsdagen ikke forud med Staaensomhed, vil jeg endog sige, sælde sin politiske Dom. Hvad jeg er gaaet løs paa, det er, at vi ikke ved Tillagsbevillinger skulle tale om politisk Mistillid eller Ikke-Mistillid, men kun om den begrundede eller ubegrundede Fornødenhed med Hensyn til Udgiften, og, hvad navnlig Udruiningerne angaae, skulle vi huske paa, at Rigsdagen i det sidste Dieblif, den var samlet i forrige Session, viste sig meget rundhaandet, og tilskød 200,000 Rdl., for ligesom at sige: Vi ere beredte til at give.

G. Winther: Det er med Hensyn til den deelvise Afstemning over det Forslag, der nu foreligger fra den oprindelige Forslagsstiller, at jeg skal tage Ordet. Jeg hører til dem, der ansee Undersøgelsen for at være en Hovedopgave for Udvalget. Jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad der er udsviklet af Rigsdagsmanden for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og skal, efterat Forhandlingerne ere rykkede saa langt frem, indskrænke mig til blot at bemærke, at det saameget mere er en Nødvendighed, at Undersøgelsen fastholdes som Hovedopgaven, som det er mig bekendt, at der i Forsamlingen selv hersker en stor Meningsulighed om, hvad Indholdet af Rigsretsactionen skal være, navnlig om, hvorvidt den skal gaae ud paa en Anklage imod Ministeriet for dets Forhold til Forordningen af 26de Juli 1854, og i saa Fald, enten alene derypaa eller derypaa i Forbindelse med andre Gjenstande. Det har forekommet mig, at det var rigtigst ikke at foregribe Resultatet af den Undersøgelse, som Udvalget skal anstille, ved nu strax at opstille en saa snever Grændse, som man her i Forslaget opstiller for de Gjenstande, der maae tages med i Rigsretsanklagen, og jeg antager, det vil være heldbringende for vore Forhold i det Hele, at der inddrages Saameget som muligt under denne Anklage, for at Saameget som muligt kan blive bedømt med Hensyn til, paa hvis Side Retten er. Jeg troer, det vilde være overilet af os, allerede nu, uden foregaaende Undersøgelse,